

har indtaget et andet Standpunkt i denne Sag; jeg har tværtimod ei blot i det Hele holdt mig til det Forſlag, ſom forelaa, før jeg overtog Finantsministeriet, men jeg er endog gaaet ind paa adffillige Udvidelſer; det er det, ſom maa faſtholdes. Den Fremſtilling, ſom det ærede Medlem har givet, ſtemmer altsaa ikke med Virkeligheden.

J. M. Hauſen: Den Fremſtilling, jeg har givet, ſtemmer aldeles med Virkeligheden. Den ærede Finantsminister har jo ſlet, ikke holdt den Stilling, ſom han henviſte til, at hans Forgjænger har indtaget. Hans Forgjænger tog Paragrafen, men erklærede i Landſtthinget, at han ikke vilde benytte den, før han havde erholdt en Erklæring eller et Samtykke fra Kommunalbeſtyrelſen; men den nuværende Minister vil ikke beholde Paragrafen (Finantsministeren: Jo, med Kommunalbeſtyrelſens Samtykke!) Han havde foreſlaaet en anden Afſattelse, og da jeg foreſlog den Afſattelse, ſom ſidſt var vedtagen, udtalte den ærede Minister, at den vilde blive forandret. Han veed naturligtviſ nok, hvad han ſiger, naar han taler om Landſtthinget. Det er den Stilling, jeg paaſtaar er den ſande, og den ærede Minister har Ret, naar han ſiger, at han indtager det ſamme Standpunkt ſom hans Forgjænger. Naar denne ifjor indtog det Standpunkt, at Paragrafen ſkulde blive ſtaaende, vilde han med Samtykke af Kommunalbeſtyrelſen kunne fritage de Luſformuende Beboere for denne kommunale Afgift, men det kan Ministeren ikke nu. Selv om den ærede Minister nu faar Kommunalbeſtyrelſens Erklæring med et Samtykke dertil, kan han ikke fritage fra Afgiften uden ved Lov, thi der findes ikke nogen Paragraf i Loven, ſom giver ham Bemyndigſe dertil. Hans Standpunkt nu, da Paragrafen er gaaet ud, er altsaa aldeles det modsatte af hans Forgjængers Standpunkt.

Finantsministeren: Det er jo netop efter det ærede Medlems Onſke, at Paragrafen er gaaet ud. Derſom det ærede Medlem ikke havde modsat ſig Paragrafen, vilde der have ſtaaet en Bemyndigſe for Kongen til ved ſgl. Anordning, at afgjøre Forholdet i Henhold til Kommunalbeſtyrelſens Indſtilling. Naar det ærede Medlem nu beſklager, at Ministeren ikke kan forelægge Kongen en Anordning, ſelv om der gjøres Indſtilling derom fra Kommunalbeſtyrelſen, ſkal det ſtaa faſt, at det er efter det ærede Medlems Onſke, at denne Myndighed er betagen Kongen. Forſlaget var affattet i fuldſtændig Overensſtemmelse med den Forklæring af Paragrafen, ſom var givet af Regjeringen i forrige Samling. Det er det Punkt, ſom det gjælder om at faſtholde, og naar det ærede Medlem nu beſklager, at Paragrafen er gaaet ud, kan han kun taſke ſig ſelv derfor.

J. M. Hauſen: Jeg kan ikke lade den ærede Finantsminister have Ret, thi han har aabenbart Ret. Den ærede Finantsminister ſiger, at det efter den Stikkelse, hvori han foreſlog Paragrafen kunde ſke; men hvad vilde ſke, naar Paragrafen blev, ſom han foreſlog den? Enhver følgende Finantsminister vilde da være betagen Myndighed til at foreſlaa Kongen en ſaadan Anordning, inden han kunde ſkaffe Kommunalbeſtyrelſens Samtykke. Naar en ſaadan Beſtemmelse blev indfat i Loven, vilde Ministeren være bunden — og ikke han alene, han kunde binde ſig ſelv, ſaa meget det ſkulde være — men ogſaa hans Eſtermænd vilde være det, og de vilde altsaa ikke kunne ſkaffe diſſe ſimple Folk denne Letteſe, naar de ikke kunne faae Kommunalbeſtyrelſerne til at gaa ind derpaa. Det var altsaa et Vaand, den ærede Finantsminister vilde paalægge enhver Eſtermænd, han faar i Ministeriet; han vilde binde Hænderne paa diſſe Eſtermænd tillige med ſig ſelv. Derfor ſiger jeg endnu, at det ikke er nogen rigtig Fremſtilling af det ſande Standpunkt, den ærede Minister har givet. Den ærede Finantsminister ſiger, at det er min Skyld, men det er ikke Tilfældet. Jeg vilde ikke have, at man ſkulde bindes af Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe, og jeg ſagde: Af to Under vælger jeg det mindſte. Derfor vilde jeg hellere have Paragrafen ud, men det er aldeles uberettiget at ſige, at det er efter mit Onſke, at den ſkulde gaa ud. Jeg har ſagt: Hellere dette Onde end det andet; men at det langtfra var mit Onſke, at Paragrafen ſkulde gaa ud, viſte jeg, da jeg ſtillede et Forſlag, ſom ſtemmede med den i forrige Samling vedtagne Paragraf, og fik det vedtaget.

Finantsministeren: Jeg ſkal endnu kun minde om, at jeg tydeligt nok i ſin Tid fremhævede, at det altid vilde ſtaa til Regjeringen, naar den dertil fandt ſig foranlediget, at bringe Forſlag frem for Rigsdagen, ſaaſnart den maatte finde, at der blev negtet Samtykke fra Kommunalbeſtyrelſen til Forandringer, ſom anſaas for henſigtsmæſſige. Derimod anſer jeg det vedblivende for rigtigt, at Regjeringen hævder den kommunale Selvſtændighed ſaaledes, at hvor der er Spørgsmaal om at forandre den gjældende Kommunal-ſkattelovgivning i et ikke uvigtigt Stykke ved kongelig Anordning, ſkal en ſaadan ſgl. Anordning ikke kunne gives i Strid med Kommunalbeſtyrelſens Indſtilling. Jeg hævder altsaa paa ethvert Punkt, hvad der i den Henſeende er udtalt af Regjeringen. I Anledning af en Yttring af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg ſkal jeg endnu tilføje en Bemærkning, nemlig den, at jeg viſſelig ikke tidligere ved Sagens Behandling her har ſagt, hvad han lagde mig i Munden. Jeg har ikke ſagt, hvad der „vilde ſke“ i Landſtthinget. Jeg kjender altså godt det virkelige Forhold i Landſtthinget, ſom